

Шкіра та Жайвір

КУПИТИ

Найманий вбивця Лаклан Кейн працює у своїй чинбарні та мріє забути травматичне минуле й жити спокійним життям. Але коли він провалює замовлення для найважливішого клієнта свого боса, Лаклан розуміє, що ніколи не вибереться з підпільного світу. Принаймні доки Ларк Монтеккі не пропонує йому угоду: використати свої навички, щоб вистежити вбивцю, а вона знайде спосіб забезпечити йому свободу. У чому підступ?

Спочатку він повинен одружитися з нею.

А вони одне одного на дух не переносять.

Співачка і авторка пісень, Ларк — ніби сонячне проміння, яке пробивається крізь хмари й огортає кожну тріщинку, яку Лаклан Кейн намагається приховати. Він вважає її розпеченою принцесою, але Ларк має безліч таємниць, які ховає в тіні свого яскравого саява.

Лаклан і Ларк маневрують у темному світі, що їх пов'язав, і стає дедалі складніше зрозуміти, чи їхнє одруження фальшиве, чи справжнє. Однак їх переслідують не лише звичні небезпеки.

На їхньому порозі причаївся ще один привид.

І він прагне крові.

— Це називається наслідками твоїх дій, солоденький, — зазначаю я, розплутуючи гніт піротехнічних ракет, примотаних між ніг Ендрю.

Його крик сягає апогею, тільки щоб згинутися в клейкій стрічці на роті.

Хто б побачив мене, ніколи б такого не подумав, але це правда...

Я кайфую від страждань покидька.

Він ридає, пручається на стільці. Я стріляю осяйною посмішкою та відступаю з галявини до лінії дерев. Тримаюся на такій відстані, щоб бачити страх в очах Ендрю й водночас перебувати під захистом товстих стовбурів, коли мій полонений залишиться наодинці. Приглушені благання сповнюються відчаєм. Уривчасті віддихи вихоплюються з носа хмарками туману, що клубочаться, здіймаючись до зоряного неба.

Я горлаю:

— Розумієш, чому ти сидиш там із пукавками на хріні, а я стою тут із гнотом?

Ендрю мотає головою, а потім киває, наче не може вибрати правильну відповідь, яка позбавить його тортур. Та річ у тім, що від його відповіді нічого не залежить.

— Якщо я зірву скотч із твого рота, може, ти *дуже сильно перепросиш* за те, що трахав Саванну в нашому діжку, поки мене не було поруч?

Він запекло киває, і його передбачувані побрехеньки втрапляють у пастку клею. *«Мені шкода, я збіса шкодую, ніколи більше так не буду, ти моє кохання, присягаюся...»* — бла-бла-бла...

— Боюся, насправді ми тут не для того.

Ендрю блимає на мене, не вдупляючи, про що це я, аж тут моя посмішка стає несамовито лютою, і його охоплює найщиріша паніка. Можливо, її спричинюють мої слова чи радісний блиск в очах. Чи незмигний погляд, яким я пропікаю покидька. Чи те, як гичу, ударяючи великим пальцем по коліщатку затисненої в руці запальнички. А може, усе це вкупі призводить до того, що Ендрю обсцикається. Стікаючи його голими тремкими ногами, потічки сечі мерехтять у місячному сяйві.

— Та не парся, солоденький. Я знаю твої секретики.

Геть усі.

Не відриваючи погляду від очей свого полоненого, повільно підношу вогник до гнота.

— От срань! Мало не забула... — загашую вогонь, і тіло Ендрю обм'якає з надією та полегшенням.

Надія. Як мило, реально. Гадаю, я не маю права суворо його судити — бо в мене теж колись була надія. *На нас.*

Це ж треба бути такою наївною, щоб уважати Ендрю підходящим для мене — з усіма його рисами поганого хлопця. Оті дві татухи, набиті саме там, де треба, розпалювали бажання. Вічно скуповджене волосся сприймалось як ознака пофігістичного ставлення до всього. Навіть те, що він ніяк не міг утриматися на одній роботі, здавалося цілком нормальним — сама не знаю чому. Казнаяк я переконала себе, що цей хлопець — справжній бунтівник, не на словах, а на ділі.

А потім, скориставшись моєю відсутністю, він перепихнувся з нашою спільною подругою Саванною, і я зрозуміла, що з бунтівником у нього немає нічого спільного.

Він мудило.

Але не тільки. Дізнавшись про зраду, я тихцем поцупила мобільний свого так званого бойфренда — і виявила, як сильно помилялася щодо нього. У телефоні він зберігав цілу купу повідомлень від інших дівчат, серед яких були надто юні особи, котрі не тямили, що не варто вірити гаряченьким барабанникам. Особливо тим, хто називає їх красунями й обіцяє їм усю свою увагу. Отже, я викрила не просто поганця.

Я викрила сраного мисливця.

Хижака, який пробрався під мої обладунки. А я ж поклялася собі багато років тому!

Нізащо знову.

Здійнявши очі до нічного неба, переношуся в зовсім іншу мить. У пам'яті виринають навіть не гнів і не огида, що затопили мене під час перегляду телефона Ендрю. Перед очима знову постають сірі кам'яні шпилі престижного Коледжу вільних мистецтв Ешборна, укриті міддю на вершечках і націлені на зірки. Хоча відтоді роки спливли, я досі можу

пробудити в спогадах страх, що чаївся в кожному моєму віддиху. Те місце було палацом, повним затемнених приміщень і мерзотних таємниць. Змком жалю.

Наша чарівна земля кишить хижаками типу Ендрю, мов довбаною сараною. Іноді здається, наче на планеті немає вільного від цієї зарази куточка — навіть у таких фортецях, як Ешборн, що мають бути сакральними. Прекрасними, величними. Ізольованими. Безпечними. Але тут, як і в дикій природі, усе найгарніше завжди виявляється смертельно отруйним.

А пан Дорен Вердон, художній керівник Ешборна? О, він дав мені кілька дуже красивих обіцянок.

Жаль накриває з головою. Мені шкода, що пан Вердон помер. Але не в загальноприйнятому розумінні.

Саме я мала його прикінчити.

А тепер моїй найліпшій подрузі, Слоун, доведеться все життя носити на своїх плечах цей тягар та його наслідки.

Я замружуюся міцніше, ще міцніше, і перед повіками мерехтять спалахи білого світла. А коли мої очі розплющуються, минуле відступає: я замикаю його в дальній комірці свідомості. Тоді в мене не було влади. А зараз усе змінилося.

Хижаки можуть годувати своїх жертв пишномовними обіцянками, натомість моя — проста й невибаглива.

Нізащо.

Знову.

Пишноти, мабуть, у ній нуль. Але я дала її не для красного слівця. І докладу всіх зусиль, щоб її виконання стало охрінезно видовищним.

Глибоко вдихнувши чисте осіннє повітря, вишкіряюся до Ендрю й лізу в сумку. Покопирсавшись, видобуваю звідти портативний динамік, підєдную його до телефона, завантажую «Феєрверк» Кеті Перрі, врубаю на повну гучність і запитую:

— Цієї миті атмосфера вкрай важлива, правда?

Передбачувано? Так.

Ідеально? Знову так.

Я підспівую, навіть не намагаючись приховати широко-чезної посмішки. Усупереч припущенням Кеті, Ендрю навряд чи матиме ще один шанс, зате всередині в нього достеменно спалахне іскра.

— Ну все, гадаю, час розпочати шоу. Тобі відомо, що ти зробив. І мені теж. І ми обоє знаємо, що я не можу тебе відпустити. Як і казала, зайчику! — оголошую, перекикуючи музику, і знизую плечима. — Наслідки!

Гніт займається, і відчайдушне волення поновлюється.

— Чао, солоденький. То було... щось! — вигукую через плече, а тоді пригинаюсь і пірнаю в лісовий прихисток.

Лемент Ендрю в солодкій гармонії зливається з крещендо пісній ударними звуками ракет, що тріскотять і хлопають у нічній темряві. Страждання покидька перетворюються на грандіозну виставу, на шквал яскравих спалахів і громоподібних вибухів. Щиро кажучи, виходить велично. Він на це не заслуговує. Кожному б таке щастячко.

Збіса розкішно.

Не можу напевно сказати, коли Ендрю припиняє скімлити, але це достоту не збігається з початком вибухів пляшкових ракет «Потрійний посвист». Вони *гучні*.

Щойно вибухи завмирають, а останні іскри падають на землю, немов зірки, я знову ступаю на відкритий простір. Від почорнілої задимленої постаті посеред галявини відгонить селітрою, сіркою та горілою плоттю.

Обережно крокую туди. Не можу сказати, чи Ендрю ще дихає, і мацати його пульс не збираюся. Так чи інакше йому вже фіолетово. Попри це, довгий час спостерігаю за ним під музику, що репетує позаду, поміж високою травою, де залишився динамік. Може, видивляюся, чи не подає мій полонений ознак життя. А може, шукаю їх у собі. Адже будь-яка нормальна людина відчула би провину чи смуток, правда? Тобто я ж кохала покидька два роки. Чи принаймні так думала. Однак шкода мені тільки через те, що я раніше не побачила справжнього ендрю.

Утім, навіть цей кволий спалах жалю притуплюється почуттям виконаного обов'язку. Почуттям полегшення.

Влада полягає в тому, щоб викривати таємниці й підривати їх, перетворюючи на прекрасні яскраві спалахи. Крім того, я дотримала обіцянку. Більше ніхто не страждає, окрім чувака, який сам напросився. Я про це подбала. І якщо через відібране життя на моїй душі з'явиться пляма, я і тільки я носитиму це тавро.

Нізащо знову.

Крізь музику пробивається низький стогін. Спершу я власним вухам не вірю, а тоді з клубів диму ще раз долинає звук.

— Срань господня! — вигукую зі скептичним смішком, а серце аж співає під ребрами. — Зайчику, повірити не можу, що ти вижив!

Ендрю не відповідає. Не знаю навіть, чи чує мене. Очі в нього заплющені наглухо, шкіра обвуглена й укрита виразками, зі скоцюрбленої обгорілої плоті сочиться кров. Не відлипаючи поглядом від хмаринок, що вихоплюються з його розтулених губ, я риюся в надрах своєї сумки й зрештою викопую те, що шукала.

— Сподіваюся, шоу тобі сподобалося. Грандіозна вистава вийшла... — Вивільнивши пістолет із кобури, приставляю цівку до доба Ендрю, і ніч поглинає черговий тихий стогін. — Однак ракет я взяла замало — для виконання на біс не вистачить, тож доведеться тобі ввімкнути уяву.

Тисну на гачок, і з фінальним вибухом на одну сарану у світі меншає.

Мене проймає єдине почуття.

Охріnezної нездоланності.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ